

از لابلای یادداشت‌ها و نیشته‌های روزمره ام

پس منظر همایش ستانبول و انتظارات شهروندان کشور تلاش بمنظور متهم نمودن سقوط روند صلح توسط حکومت افغانستان سرنوشت آتش بس و حاکمیت مشارکتی بکجا خواهد انجامید؟

نحوه موضعگیری در قبال حقوق زنان، حقوق اقلیتها و آزادی بیان
چگونگی برگزاری انتخابات و حفظ دستاوردهای دوده‌پسین
آیا کشور ما در آستانه یک جنگ و درگیری دیگر قرار ندارد؟
میزان مقبولیت و پذیرش اجتماعی گروه‌های دهشت طلب

برگزاری همایش‌ها و نشست‌ها، بویژه در شرایط و وضعیت کنونی کشور عزیز ما به‌دفع قطع آتش درگیری‌های مسلحانه، استقرار صلح و تأمین امنیت و پیدایی زمینه‌های رشد و اعتدالی جامعه از اهمیت منحصری فردی برخوردار می‌باشد. اما قبل از هر نوع برنامه ریزی باید این مسأله را در نظر داشت که هدف از این همایش و نوع همایش چیست. همایش می‌تواند بنیادی، کاربردی و یا توسعه‌ای باشد. شکل همایش می‌تواند بگونه سیمینار، کنگره و یا گفتمان میزگرد باشد. اعتبارات لازم برای همایش و مؤسسات تأمین‌کننده آن باید پیش‌بینی شود. تاریخ و زمان برگزاری همایش، سوابق و نتایج حاصل از همایش‌های قبلی با موضوع مرتبط، اهداف همایش و کاربردهای آن، عنوان همایش، حوزه فعالیت‌های همایش و اعضای آن و نام و مسؤل برگزاری همایش باید از طریق رسانه‌ها و اعلان‌های تبلیغاتی به اطلاع علاقمندان و شرکت‌کنندگان در همایش برسد. باید بستری فراهم گردد تا علاقمندان و مشتاقان و صاحب‌نظران بتوانند پیشنهادات خود را به کمیته اجرایی همایش برسانند تا پس از بررسی و تحقیق در صورت لزوم این نظرات و پیشنهادات در جهت بهبود هرچه بهتر و سریع‌تر همایش بکارگرفته شود.

اجلاس یا همایش در مورد روند صلح کشور عزیز ما افغانستان که بویژه در امتداد ماه‌های پسین، در مورد آن در واشنگتن سخن گفته می‌شود، قرار بود بتاريخ ۱۶ ماه روان در ستانبول آغاز و بمدت ۱۰ روز بکارش ادامه دهد. اما نظریه عدم آمادگی "طالب"ها، قرار است تا گفتگوهای یادشده بتاريخ ۲۴ ماه اپریل آغاز گردیده والی ۴ ماه می‌سال روان ادامه یابد. ایالات متحده درین زمینه، حساب باز نموده که کنفرانسی با شرکت نماینده‌های روسیه، چین، پاکستان، ایران و هند زیر نظر سازمان ملل تدویر یابد. فرستاده ویژه ایالات متحده برای کشور ما، نماینده سازمان ملل و ترکیه و قطر بایست مشوره‌های لازمی را با رهبران افغان انجام دهند. شور ای امنیت ملی کشور بویژه در مورد انتقال دموکراتیک قدرت نیز توضیحاتی ارائه نموده و افزود که غنی در انتخابات زودهنگامی که قرار است برگزار گردد، کاندید نخواهد بود.

قابل یادمانی پنداشته می‌شود زمانی که صحبت در مورد انتخاب و گزینش حکومت انتخابی توسط شهروندان کشور در میان باشد، روندی است کاملن طبیعی و قانونی، چه نباید عده معدود وانگشت شماری در مورد تعیین سرنوشت کشور و نوع حاکمیت سیاسی در سرزمین ما تصمیم اتخاذ نمایند، بلکه توده‌های میلیونی کشور ما آرزومندند تا بخشی از حاکمیت سیاسی در کشور بوده، در تعیین مقدرات کشور سهیم گردیده و با شرکت گسترده و فعال بر اصل پذیرفته شده انتخابات صحه گذارند.

بر بنیاد اطلاعات بنشر رسیده، اشرف غنی، مالکیت ایالات متحده بر برنامه روند حل و فصل سیاسی، بویژه عنصر ایجاد و پایه گذاری دولت موقت را اصلن نپذیرفت. در امتداد روزهای پسین، در مجموعه گفتگوهای

میان افغانی در دوحه پیشرفت هایی وجود دارد که بارتباط آن میتوان از کنفرانس مورد نظر در ستانبول نام برد. در ملاقات و گفتگوهای هیأت دولت افغانستان با "طالب"ها در قطر، بیشترین توجه و دقت لازم در امر تدوین پروگنایز کنفرانس ستانبول بعمل آمد. چنانچه انتظار برده میشود که همایش یادشده، سبب ساز ایجاد و تکوین تغییراتی در نحوه رهبری و تداوم و تسریع روند آغاز شده مصالحه در کشور شده و در زمینه ممد واقع گردد. در کار مشوره های یادشده، نماینده های سازمان ملل، ایالات متحده و قطر نیز شرکت خواهند ورزید. نماینده های نشست یادشده چنین اظهار نظری نمایند که در شرایط و وضعیت کنونی، بمنظور بحث و گفتگو در مورد اصول و ارزش هایی که در ترکیه و بویژه در تشریک مساعی و هماهنگی هایی میان کشورها و سازمان ها قابل دسترسی می باشد، آمادگی هایی در جریان می باشد.

شورای عالی مصالحه در افغانستان گزارش داد که در اینجا سخن از فرستادن ۱۲- ۱۵ تن نماینده به ستانبول می باشد. اما از جانب شورای عالی مصالحه چنین اقامه دعوا می گردد که تازمانی طرف های مورد نظر بویژه قبل از همایش ستانبول، درباره گفتگوهای دوحه، به توافق نایل نگردند، کنفرانس ستانبول بمتابیه یک اتفاق عادی محسوب خواهد گردید. البته باید پذیرفت کاین خوب بود اگر در مورد مذاکرات و گفتگوهای دوحه توافق حاصل می گردید. اما در اینجا پرسشی مطرح می گردد که از همایش ستانبول برای افغانستان چه انتظاری باید داشت؟

در چارچوب آمادگی ها بمنظور تدارک کنفرانس ستانبول، رهبری شورای مصالحه در جریان ملاقات با سفیر کشور ترکیه در کابل نیز در مورد یادشده به تبادل نظر پرداختند. شهروندان کشور عزیز ما پرسشی را باین شرح طرح می نمایند که آیا حضور ایالات متحده در اراضی افغانستان در شرف ختم شدن می باشد؟

اما مسأله قابل بحث یکی هم این می باشد که مدت زمان موجودیت و حضور بعدی نظامیان ایالات متحده در کشور ما تا هنوز بگونه قطعی مشخص نگردیده و به یقین که چنین عدم اطمینان، همچنان ادامه خواهد یافت. در برخی از رسانه های منطوقی چنین ابراز نظری می گردد که بمنظور آمادگی هایی برای همایش ستانبول، طرف های علاقمند (دولت افغانستان، "طالب"ها، سازمان ملل، ترکیه و قطر)، با تفصیل در مورد جزئیات کنفرانس ستانبول به شور و بحث مشغول می باشند. فرستاده ویژه ایالات متحده، بگونه جداگانه هم با رهبران دولت افغانستان و هم با نماینده های "طالب"ها در مورد، بحث و گفتگو نموده است.

ایالات متحده، آرزومندی و تمایلی را بمنظور ترک کشور ما پنهان نمی نماید، اما بگونه مشخص در مورد تمدید تاریخ قطعی فراخواندن نظامیان آنکشور از افغانستان، لب از لب نمی گشاید. بر بنیاد برخی از اطلاعات، رهبری و واشنگتن علاقمند تداوم موجودیت نظامیان آن کشور فراتر از اول ماه می سال روان بمدت شش ماه دیگر میباشد تا بگفته برخی ها، بگونه مسؤلانه به فراخواندن نظامیان آنکشور از اراضی متعلق با افغانستان اقدام نماید. در این مقطع تاریخی، پرسشی مطرح می گردد که آیا می توان اجلاس ستانبول را بگونه ای به متابیه آخرین گام غیرمنتظره محسوب نمود؟

این امیدواری موجود می باشد که با آغاز و تداوم اجلاس ستانبول، در نهایت امر، در بسیاری از موارد مطرح از جمله، توافق در مورد قطع آتش و درگیری های مسلحانه و ایجاد دولت و حاکمیت سیاسی جدید در کشور، حصول گردد.

"طالب"ها، برنامه غنی در مورد مصالحه و انجام انتخابات در امتداد مدت زمان شش ماه پس از حصول توافق را رد نموده و همچنان در مقایسه با دولت افغانستان و جامعه جهانی، به نشست ستانبول نیز علاقه ای ابراز ننمودند. دولت افغانستان و شورای عالی مصالحه در کشور بمنظور فرستادن نماینده های شرکت کننده باهم شور و بحث نمودند، اما "طالب"ها تاکنون هم در مورد یادشده با اقدام قابل توجهی مبادرت نورزیده اند.

اجلاس برنامه ریزی شده ستانبول ممکن این فرصت را برای ایالات متحده میسر نماید تا بگونه مستقیم از تاریخ اول ماه می سال روان، از فراخواندن نظامیان از کشور ما بگونه ای طفره رود. واشنگتن همچنان بر این امر اصرار می ورزد که ممکن "طالب"ها در تطبیق و اجرای تعاملات بدست آمده کوتاه آیند که چنین وضعیتی، با ایالات متحده یاری نخواهد رساند تا بگونه کار تمام، به فراخواندن نظامیان امریکایی از افغانستان اقدام نماید. اجلاس ستانبول برای دولت افغانستان این فرصت را میسر خواهد نمود تا جامعه بین المللی با تمام نیرو بمنظور نایل گردیدن به توافق، بر "طالب"ها فشارهای لازم را وارد نمایند، که بنوبه خود شامل آتش بس دوامدار و تداوم مذاکرات می باشد.

در حال حاضر باید یادآورد که تاکنون از جانب "طالب"ها در موارد یادشده اقدام متبازری بعمل نیامده است. آیا آنها بیشتر از این به اهمیت قطع درگیری های مسلحانه، حل و فصل تناقضات و رفع تشنج در اراضی کشور معتقد گردیده اند یا وضعیت کنونی و ادامه درگیری های مسلحانه را برای خودشان رضایت بخش و مطلوب محسوب می نمایند؟

شهروندان کشور بهمایش ستانبول، بمتابۀ تداوم مذاکرات و گفتگوهای آغازشده صلح، با امیدواریهایی نگاه نموده و انتظارات بیشماری بمنظور قطع درگیری های مسلحانه و ایجاد صلح سراسری و تأمین امنیت دوامدار و همیشگی در اراضی متعلق بافغانستان عزیز دارند. انتظار برده می شود که در کار کنفرانس ستانبول، بر علا وۀ نماینده های دولت افغانستان، رهبران احزاب سیاسی نیز شرکت ورزند. چنانچه عده ای در کابل بر این باورند که ترکیه در کنار آنکه از جمله متحدین ایالات متحده و ناتو محسوب می گردد، با کشور ما نیز از سال های متمادی بدینسور وابط و مناسبات دوستانه ای داشته و از کشورهای تأثیرگذار در منطقه محسوب میگردد. همچنان ترکیه، در مجموعه کشورهای اسلامی از جایگاه منحصر بفردی برخوردار می باشد. انتخاب ترکیه به محل برگزاری همایش یادشده، بنظر بسیاری ها، بهترین گزینش بحساب می آید. کشور ترکیه بویژه در امتداد ۲۰ سال پسین در تأمین و حفظ امنیت و سهمگیری در پروسۀ آغازشده مصلحه در کشور ما سهم ارزنده و شایسته ای ایفا نموده است. همچنان از اقدام انقره در مورد نشست سه جانبه افغانستان - ترکیه - پاکستان و کنفرانس "قلب آسیا - پروسس ستانبول" بمنظور حل و فصل قضایای موجود کشور ما باید یادآوری بعمل آورد.

قابل تذکر پنداشته می شود که در امتداد ۴۲ سال، کشور عزیز ما با معضلات ایجادشده، دست و پنجه نرم نمود و اکنون بیش از هر زمان دیگر، این فرصت میسر گردیده تا از امکانات و فرصت های نسبتن مساعد (باوجود موانعی درزمینه)، بگونه اعظمی از آنهمه بنفع اعمار صلح آمیز کشور استفاده بعمل آورد. بعقیده برخی از آسیا ستگران، کنفرانس ستانبول، امکانات وسیعی را چه برای دولت و چه برای "طالب"ها وحتا برای کشورهای منطقه میسر و مهیا خواهد نمود تا به نتایج و تصمیمگیری های آن متعهد بوده و سایر طرف های موجود شرکت کنند، باید همایش ترکیه را جدی پنداشته و بگونه ای بآن اهمیت قابل گردند.

قابل تذکر پنداشته می شود که از اواخر سال های دهه ۸۰ سده ۲۰، و بویژه پس از تحول ۷ ثور ۵۷، جنگ به منظور قدرت در کشور ما آغاز گردیده و تاکنون همچنان ادامه دارد. در امتداد سال ۱۳۹۷، درگیری های یادشده وارد هفتمین فازش گردید.

قابل یاددهانی پنداشته می شود که در امتداد هفته پسین، شورای عالی مصلحه از طرح برنامه کاری واحدی با در نظر داشت مجموعه پیشنهادات گسیل شده بآن شوراً که طرح غنی نیز شامل آن بود، بمنظور ارائه در همایش ستانبول خبر داد. اما تاکنون مشخص نگردیده که آیا "طالب"ها در کنفرانس مورد نظر در ستانبول حضور بهم میرسانند و اگر در چنین کنفرانسی حاضر به سهمگیری میباشند، تحت چه شرایطی در آن نماینده های شان را خواهند فرستاد.

درزمینه خاطر نشان باید گردد که شرکت کننده های مذاکرات و گفتگوهای میان افغانی بتاريخ ۱۱ ماه اپریل نامه ای دریافت نمودند که نماینده های ایالات متحده، قطر، ترکیه و سازمان ملل، بنیاد مسابلی را که باید در کنفرانس ستانبول در مورد آنها، بحث و گفتگوها آغاز گردد، در آن مطرح نمودند.

بخاطر باید داشت که قرار است کنفرانس ستانبول بتاريخ ۲۴ ماه روان، گشایش یافته و بمدت ده روز بکارش ادامه دهد. سازماندهی همایش یادشده بابتکار ایالات متحده آغاز گردیده که بنحوی، چگونگی کنفرانس بن در سال ۲۰۰۱ را در اذهان تداعی می نماید که در آن تشکیل اداره مؤقت در کشور از قوه بفعل مبدل، رئیس آن تعیین و برنامه های اصلاحی و انجام ریفورم هایی نیز در دستور کار اداره یادشده قرار داده شد. اما در شرایط و وضعیت کنونی، هم دولت افغانستان و هم عده بیشماری از بازیکنان خارجی، در گفتگوهای دوحه نیز با بن بست مواجه گردیده و اما بنحوی مخالف تعطیل آن نیز می باشند.

همچنان شرکت کنندهای گفتگوهای یادشده، یادداشتی را که حاوی تیزس های چندگانه می باشد نیز دریافت نموده اند کاتش بس سراسری، تلاش جمعی بمنظور دستیابی به صلح عادلانه، سهمگیری در حیات سیاسی کشور مطابق روحیه و اصول اسلامی، تشکیل اداره مؤقت، نظارت از حقوق مساوی تمامی افغان ها، ایجاد توازن برنامه های اقتصادی و اجتماعی، بسط و گسترش مناسبات دوستانه با منطقه و جهان، دفاع از کشور در

قبال مداخله خارجی و جلوگیری از تبدیل افغانستان بمتابۀ تهدید برای کشورهای دیگر، شامل آن می باشد. درسند یادشده همچنان تذکر بعمل آمده که اسلام، سنت های موجود کشور و حفظ افغانستان بمتابۀ کشور و حد، خودداری و جلوگیری از جابجایی و پناه دادن جنگجویان مسلح خارجی در کشور، انجام و اجرای انتخابات شفاف و آزاد، فراهم نمودن امکانات و تضمین آینده سیاسی کشور، عدم تداوم درگیری های مسلحانه نیز در دستور روز قرار می گیرد.

منابع نزدیک به "طالب" ها گزارش می دهند که آنها همچنان در مورد رهایی ۷۰۰۰ از زندانیان باقیمانده و حذف نام های رهبران شان از فهرست تحریم های سازمان ملل، با کابل و واشنگتن مصروف چانه زنی میباشند. همه موارد یادشده، بگونه ایی درازای رضایت "طالب" ها در امر تداوم حضور نظامی امریکا فراتر از اول ماه می سالروان، تاریخ تعیین شده میان ایالات متحده و "طالب" ها در مورد فراخواندن نظامیان امریکایی از اراضی متعلق با افغانستان، مطرح بحث می باشد.

با این حال، خواست های مطرح شده از جانب "طالب" ها در کاخ ریاست جمهوری با واکنش هایی مواجه گردیده و اظهار بعمل آمد که بیشتر از این برهائی زندانیان "طالب" ها مبادرت بعمل نخواهد آمد. معاونیت نخست ریاست جمهوری کشور اظهار نمود که قبل براین، رهایی پنج هزار تن از زندانیان "طالب" ها، در نوع خود، یکی از جمله اشتباهات دولت محسوب می گردد.

در مورد فراخواندن نظامیان امریکایی تا اول ماه می سالروان، جان پساک، مشاور مطبوعاتی کاخ سپید، در آغاز هفته پسین اظهار نمود که فراخواندن نظامیان کشورش از افغانستان مطابق تاریخ اعلام شده، اصلن امکان ناپذیر بنظر می رسد. نامبرده ادامه داده افزود که رئیس جمهوری ایالات متحده، مشوره هایی را با مشاوران کاخ سپید و فرماندهان نظامی و امنیتی کشورش در مورد مسأله یادشده انجام داد.

با اینهمه، نماینده های دولت افغانستان، آمادۀ حرکت جانب ترکیه می باشند. اما کابل، منتظر پاسخ "طالب" ها بوده و جانب "طالب" ها اعلام نمودند که تا کنون هم مؤفق باخذ تصمیم نهایی در مورد نشده اند.

اما فرستاده ویژه ایالات متحده برای کشورما، امیدوار تدویر و راه اندازی همایش ستانبول می باشد. طی هفته پسین، نامبرده وارد کابل شده و با اشرف غنی و عبدالله نیز ملاقات نموده اظهار داشت که جامعه بین المللی منتظر برنامه واحد مصالحه می باشد. در مورد چنین برنامه واحد، در جریان هفته پسین در شورای عالی مصالحه نیز بحث هایی انجام پذیرفت. قابل یاددهانیست که بتعداد ۲۵ طرح پیشنهادی شامل طرح غنی نیز بآدرس شورای عالی مصالحه فرستاده شد. بمنظور مطالعه و بررسی دقیق آنهمه طرح های یادشده، کمیسیونی بریاست یونس قانونی مؤظف گردید. در کمیسیون یادشده بیشتر از ۵ تن از اعضای شورای عالی مصالحه، حنیف اتمروزیر امور خارجه و حمدالله محب مشاور شورای امنیت ملی کشور عضویت دارند.

در نتیجه، کمیته یادشده در امتداد هفته پسین بکارش پایان بخشیده و تذکر بعمل آمد که پس از سپری نمودن جلسه کاری، برنامه ها و پیشنهادهای متعددی مورد مطالعه و بررسی قرار داده شده که با در نظر داشت طرح های احزاب، طرح جانب دولت، جامعه مدنی، وسایل ارتباط همگانی و سایر شهروندان کشور، سرانجام و در نهایت امر، با هماهنگ ساختن همه نظریات ارائه شده، طرح واحد پیشنهادی تهیه گردید.

ریاست شورای یادشده این مسأله را تأیید نمود که طرح نهایی توافق مصالحه ملی آماده شده و پس از تأیید شورا و تصویب رئیس جمهوری، برنامه یادشده در ستانبول بمتابۀ طرح واحد جمهوری اسلامی افغانستان پیشکش خواهد گردید.

در شورای عالی مصالحه باین مسأله اهمیت منحصر بفردی قایل می گردند که در برنامه یادشده، بیش از همه بر حفظ و نگهداری سیستم ریاست جمهوری، حقوق و آزادی های شهروندان، آزادی وسایل ارتباط همگانی، آزادی بیان و آزادی انتخابات، حفظ نهادهای ملی و ختم درگیری های مسلحانه تمرکز بعمل آمده است.

اینکه بچه نحوه ایی قادر بوفق و هماهنگی همه طرحهای پیشنهادی گردیدند، بمتابۀ رازی باقی خواهد ماند. برنامه پیشنهادی اشرف غنی بگونه کلی با طرح گلبدین حکمتیار "رهبر حزب اسلامی" متفاوت بنظر می رسد. در برنامه پیشنهادی عطامحمد نور که رهبری شاخه ای از "حزب جمعیت اسلامی افغانستان" را بر عهده دارد، ادعا گردیده بود که طرف های درگیر، دارای یک برنامه قابل قبول برای همه نمی باشند.

قابل یاددهانی پنداشته می شود که بتاريخ ۴ ماه اپریل سالروان، بتعداد هفت حزب سیاسی کشور با انتشار اعلامیه ایی از همایش ستانبول استقبال بعمل آوردند. در کمیته مشترک تشکیل شده، نماینده های "جمعیت

اسلامی"، "حزب اسلامی"، "حزب وحدت ملی"، "جنبش ملی"، "وحدت اسلامی مردم افغانستان"، "حزب مخاذا ملی" و "افغان ملت" عضویت دارند. کمیته یادشده بهمه شخصیت های سیاسی کشوریه گردآمدن بدور کمیته یادشده فراخوان داد تابگونه مشترک در امر اسقرار صلح و تأمین امنیت سراسری در کشور همت گمارند. قبل براین، احزاب در مجموع، بامکانات تدوین موضع مشترک و واحدی بارتباط توافق و تفاهم در مورد صلح اشاره نمودند که پس از بیشتر از یک هفته، هیچگونه علامه و نشانه ای از اتخاذ تصمیم در مورد برنامه کاری بمشاهده نرسید. با این حال، تفاوت دیدگاهها و تقابل نظرات ارانه شده احزاب آنقدر گسترده بود که کارشناسان امور و مسایل مربوط بزودی از عدم گرد آوردن مفکوره ها و نبود وحدت نظریادآوری بعمل آوردند.

در نتیجه سازش داخلی و وضعیت منحصر بفرد موجود، بسیاری ها معتقدند که با وضعیت اینچنینی، دستیابی به ندای واحد و یگانه احزاب موجود در کشور، امریست محال. در همین حال، بتاريخ ۹ ماه اپریل سال روان، گرد همایی در غازی ستدیوم با حضور چندین هزار نفر بمنظور پشتیبانی از کنفرانس ستانبول سازماندهی گردید. شرکت کننده های گردهمایی یادشده، دولت افغانستان و "طالب" ها راباستقرار آتش پس و سرعت بخشیدن به پروسه مصالحه در کشور فراخواندند. آنها همچنان به ضرورت حفظ دستاوردهای دودهه پسین در کشور نیز تاکید بعمل آورده و یادآور شدند که کنفرانس ستانبول فرصت مناسبی بمنظور تأمین صلح و استقرار امنیت در کشور پنداشته میشود. از جمله طرح های پیشنهادی در کنفرانس ستانبول، یکی هم طرح پیشنهادی اشرف غنی است که در برگیرنده نکات ذیل می باشد: درگام نخست، قطع کامل و همه جانبه آتش، پس از آن، تداوم مذاکرات صلح و پیشکش توافقنامه حاصله به لویه جرگه و پس از آن، انتخابات در کشور و تشکیل "دولت صلح". برنامه یاد شده برای "طالب" ها غیر قابل پذیرش پنداشته شده و بگفته برخی از سیاستمداران نیز مملو از کمبودی هایی می باشد. از جمله گفته شده که طرح برنامه یادشده از رهگذر محاسبه و چگونگی اوضاع و نحوه نگاه به قضایای داخلی کشور و وضعیت منطقی، واقع می لنگد. علاوه بر آن، برای بسیاری از شرکت کننده های پروسه آغاز شده صلح در کشور، این واقعیت بگونه ای واضح گردیده که برنامه یادشده، بیشتر از پیش آشتی جویانه بوده که بگونه کلی بمتابه مانعی در پروسه یادشده و یا حتا بمتابه توقف کامل آن پنداشته می شود کاین بنوبه خود، دومین بلاتکلیفی در مذاکرات و گفتگوها یادشده بحساب می آید. نخستن بلاتکلیفی در دوحه اتفاق افتاد، بویژه زمانی که طرف های مطرح قادر نشدند تا پروسه یادشده رابا توافق همدیگر ادامه دهند. اشرف غنی در ادامه ویدیو کنفرانس متذکر گردید که پس از انتخابات، قدرت را به رئیس جمهور انتخابی پس از خودش واگذار خواهد نمود و شخص خودش در انتخابات بعدی ریاست جمهوری کاندید نخواهد بود. غنی با طرح برنامه اش، اعلام نمود که هیچ برنامه مدون در خارج از محدوده افغانستان، بحال کشور و شهروندان کشورش مفید و مؤثر نخواهد بود. نامبرده همچنان افزود که نباید هیچ کشور خارجی در امر گزینش رهبر کشور ما مبادرت ورزد. صرف شهروندان کشور از این حق مستفید می باشند تا بمنظور تعیین آینده کشورشان، رهبر و رئیس دولت خویش را آزادانه برگزینند. بگفته نامبرده، قوت های مسلح کشور ما به قیمت خون خویش از دموکراسی در افغانستان دفاع نموده و در حفظ و نگهداری تمامیت ارضی و استقلال کشور قهرمانانه می رزمند. بگفته اشرف غنی، "طالب" ها باید باتش پس که خواست سایر شهروندان کشور می باشد، تن دهند. اگر آنها بر مواضع قبلی شان پافشاری نمایند، در چنین وضعیتی یکبار دیگر قوت های مسلح کشور نیز به عمل بالمثل مبادرت خواهند ورزید. افغانستان و افغان ها به توافق سیاسی نیازمندند. صلح یعنی توافق میان دولت افغانستان، "طالب" ها و جامعه بین المللی. به مفهوم دیگر، این بمعنای آن خواهد بود که ما باید از طریق بحث دوامدار و مداوم در مورد اصول اساسی به نتیجه برسیم. در این مورد نباید عجله نمود. برای ما افغانها این فرصت میسر می باشد تا در پا سخ بمنظور دفاع از خود، مواردی برای ارانه داشته باشیم.

برخی از سیاستمداران کشور اظهار می نمایند که که نه جانب دولت افغانستان بر طرف مقابل ادعای پیروزی نموده و "طالب" ها نیز توسط عملیات مسلحانه قادر به تصرف بخشی از کشور نگردیدند، آنها باید معترف باشند که نمی توانند افغانستان را تحت قیادت خویش قرار دهند، اما آنها می توانند وارد افغانستان شده و بمتابه بخشی از جامعه افغانی در کشور بود و باش نمایند. این واقعیت را باید پذیرفت که اگر قبل از همه، "طالب" ها خود را بمتابه بخشی از اجتماع افغانی بشمارند، مذاکرات یک انج هم پیشرفت نخواهد داشت.

یکشنبه ۲۹ ماه حمل سال ۱۴۰۰ خورشیدی